

ஸ்ரீ :
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம :

நம்பெருமாள் விஜயம்

(ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:)

(மலர்-188)

Jan (3) / 2015

நம்பெருமாள், எம்பெருமானார் அருளால் முயன்றவன்
'ஸ்ரீ அஹோயில தாஸன்' க.ஸ்ரீதரன்

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:
திருவே தஞ்சம்
திருவரங்களே தஞ்சம்
தஞ்சமடைந்த நம் ராமானுஜன் திருவடிகளே தஞ்சம்

கைப்பொருள்கள் முன்னமே கைக்கொண்டார் காவிரி நீர்
செய்ப்புரள ஓடும் திருவரங்கச் செல்வனார்
எப்பொருட்கும் நின்று ஆர்க்கும் எய்தாது நான் மறையின்
சொற்பொருளாய் நின்றார் என் மெய்ப்பொருளும் கொண்டாரே.

காவேரி வர்த்ததாம் காலே காலே வர்ஷது வாஸவ:
ஸ்ரீரங்கநாதோ ஜயது ஸ்ரீரங்கஸ்ரீச்ச வர்த்ததாம்

ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:

உட்பொதிவு

1. லக்ஷ்மீ தந்தரம்	3
2. ஸ்ரீபாஷ்யம்	6
3. ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்	8
4. ஆசார்ய ஹ்ருதயம்.....	11
5. திருவாய்மொழி (ஈடு வ்யாக்யானம்).....	20
6. இராமானுச நூற்றந்தாதி.....	27

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீபாஞ்சராத்திர ஆகம நூலான

லக்ஷ்மீ தந்திரம்

(பகுதி - 8)

21. तमस्तु प्रथमं पर्व नामाविद्येति तस्य तु
अनात्मन्यस्वभूते च चैत्ये जीवस्य या मतिः
 22. स्वतयाहंतया चैव तमोऽविद्या च सा स्मृता
स्वीकृतेऽहंतया चैत्ये मानो यस्तत्र जायते
 23. अस्मिताख्यो महामोहो द्वितीयं क्लेशपर्व तत्
चैत्यचेतनयेरेक भावापत्तिरविद्यया
 24. मोहोऽस्मिता महामोह इति शब्दैर्निगद्यते
सुखानुस्मृति हेतुर्या वासनास्मितयाहिता
 25. स रागो रज्जयविषयस्तृतीयं क्लेशपर्व तत्
दुःखानुस्मृतिहेतुर्या वासनास्मितयाहिता
 26. स द्वेषो द्वेष्य विषयश्चतुर्थं क्लेशपर्व तत्
दुःखं जिहासतो योगैः प्रेप्सतश्च सुखं तथा
 27. तदन्तरायैर्वित्रासो मद्ये यो नाम जायते
अन्धाक्योऽभिनिवेशः स पञ्चमं क्लेशपर्व तत्
21. தமஸ்து ப்ரதமம் பர்வ நாமாவித்யேதி தஸ்ய து
அநாத்மந்யஸ்வபூதே ச சைத்யே ஜீவஸ்ய யா மதி:
 22. ஸ்வதயாஹந்தயா சைவ தமோ அவித்யா ச ஸா ஸ்ம்ருதா
ஸ்வீக்ருதே அஹந்தயா சைத்யே மாநோ யஸ்தத்ர ஜாயதே
 23. அஸ்மிதாஶ்யோ மஹாமோஹோ த்விதீயம் க்லேசபர்வ தத்
சைத்யசேதநயோரேக பாவாபத்திரவித்யயா
 24. மோஹோ அஸ்மிதா மஹாமோஹ இதி சப்தைர்நிகத்யதே
ஸுகாநுஸ்ம்ருதி ஹேதுர்யா வாஸநாஸ்மிதயாஹிதா

25. ஸ ராகோ ரஞ்ஜயவிஷயஸ்த்ருதீயம் க்லேசபர்வ தத்
துக்காநுஸ்ம்ருதிஹேதுர்யா வாஸநாஸ்மிதயாஹிதா
26. ஸ த்வேஷோ த்வேஷ்ய விஷயச்சதுர்த்தம் க்லேசபர்வ தத்
துக்கம் ஜிஹாஸதோ யோகை: ப்ரேப்ஸதச்ச ஸுகம் ததா
27. ததந்தராயர்வித்ராஸோ மத்யே யோ நாம ஜாயதே
அந்தாக்யோ அபிநிவேச: ஸ பஞ்சமம் க்லேசபர்வ தத்

பொருள் – முதலில் உள்ளது அவித்யை என்னும் பெயர் கொண்ட தமஸ் ஆகும். இதன் மூலமே ஜீவன் தன்னை உலகப்பொருள்களுடன் தொடர்பு கொண்டபடிக்காண்கிறான்; தன்னில் உள்ள ஆத்மாவைக் காணாமல் உள்ளான். இந்த தமஸ் என்பதே ஜீவனுடைய “நான்” என்னும் அஹங்காரம் என்றாகிறது. ஜீவனுடன் தொடர்பு கொண்டதாக ஒரு வஸ்து காணப்படும்போது, மஹாமோகம் என்னும் இரண்டாவது நிலை மூலம், “இது என்னுடையது” என்னும் எண்ணம் மேலோங்குகிறது; இது அஸ்மிதா எனப்படுகிறது. சித் என்பதுடன் சேர்ந்த வஸ்துவாகவே உலகியல் பொருள்கள் அனைத்தும், அவித்யை காரணமாகக் காண்பிக்கப்படுதலே மோஹா, அஸ்மிதா, மஹாமோஹா எனப்படுகிறது. அஸ்மிதா என்பதுடன் பூர்வ வாசனைகள் சேரும்போது, இனிமையான நினைவுகள் சூழ்ந்து கொள்கின்றன; இதனுடைய இலக்கான வஸ்துக்கள் அனைத்தும் இனிமையாகவே உள்ளன; இது ராகம் எனப்படும்; இது க்லேசம் என்பதன் மூன்றாவது தன்மையாகும். அடுத்து அஸ்மிதா என்பதுடன் துன்பம் நிறைந்த நினைவுகள் இணையும்போது, அதன் இலக்கான வஸ்துக்கள் தள்ளத்தக்கவையாக உள்ளன; இது த்வேஷம் என்பதாகும்; இது க்லேசம் என்பதன் நான்காவது தன்மையாகிறது. ஒரு சிலர் தங்களுடைய யோகம் போன்றவை மூலம் தங்களுடைய துயரங்களை நீக்கி, மகிழ்வை ஏற்படுத்திக்கொள்ள முயலலாம்; அவர்களுக்கு உண்டாகும் தடை என்பது “அந்த” என்னும் ஆழ்ந்த ஈடுபாடு ஆகும்; இது க்லேசம் என்பதன் ஐந்தாவது தன்மையாகிறது.

28. देहमात्मतया बुद्ध्या ततस्तादात्म्यमागतः
रञ्जनीयमभिप्रेप्सुर्जिहासुश्च तथैतरत्
29. तदन्तरायवित्रस् तस्तत् प्रतीकारमाचरन्
इष्टस्य प्राप्तयेऽनिष्टविघाताय च चेतनः

30. यदयं कुरुते कर्म त्रिविधं त्रिविधात्मकम्
तत्कर्म गदितं सद्भिः सांख्य योग विचक्षणैः
28. தேஹமாத்தமதயா புத்த்வா ததஸ்தாதாதம்யமாகத:
ரஞ்ஜநீயமபிப்ரேப்ஸுர்ஜிஹாஸுச்ச ததேதரத்
29. ததந்தராயவித்ரஸ் தஸ்தத் ப்ரதீகாரமாசரந்
இஷ்டஸ்ய ப்ராப்தயே அநிஷ்டவிகாதாய ச சேதந:
30. யதயம் குருதே கர்ம த்ரிவிதம் த்ரிவிதாத்மகம்
தத்கர்ம கதிதம் ஸத்பி: ஸாங்க்ய யோக விசக்ஷணை:

பொருள் – சரீரத்தையே ஆத்மாவாகக் கருதுவதும், அதன் பின்னர் அவற்றைத் தனித்தனியாக அறிவதும்; இன்பங்களை அளிக்கும் வஸ்துக்களை மட்டுமே நாடுவதும், பின்னர் அவை ஏற்கத் தகுதியானது அல்ல என்று தள்ளுவதும்; இன்பங்களை அனுபவிக்க இயலாமல் போகுமோ என்று அவற்றுக்கான தடைகளை எண்ணிக் கலங்குவதும், பின்னர் அந்தச் சூழ்நிலையில் இருந்து வெளியே வருவதும் – இப்படியாக ஜீவாத்மா தான் விரும்புவதைச் செய்ய எண்ணுதலும், அவற்றைச் செய்யாமல் விடுவதும் ஆகிய நிலைகள் மூன்றாகப் பிரிக்கப்பட்டுள்ளன (ஸுகம், துக்கம், இரண்டும் கலந்தது). இத்தகைய செயல்களையே ஸாங்க்யம் மற்றும் யோகம் ஆகிய மார்க்கங்களில் நிற்கும் உயர்ந்தவர்கள் கர்மம் என்கிறார்கள்.

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்ரீகமலவல்லி நாச்சியார் திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

பகவத் ராமானுஜர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீபாஷ்யம்

(பகுதி - 188)

1-2-2 விவக்ஷித குணோபபத்தே: ச

பொருள் - இங்கு கூறப்படும் குணங்கள் பொருந்தவேண்டும் என்றால், (இங்கு கூறப்படுவது பரம்பொருள் குறித்தே ஆகும்).

பாஷ்யம் - மேலும் சாந்தோக்ய உபநிஷத் (3-14-2) - மநோமய: ப்ராணசரீரோ பாருப: ஸத்யஸங்கல்ப ஆகாசாத்மா ஸர்வகர்மா ஸர்வகாம: ஸர்வகந்த: ஸர்வரஸ: ஸர்வ மிதம்பயாத்த: ஆவாக்யநாதர: - தூய்மையான மனதால் அறியத்தக்கவன்; ப்ராணனைச் சரீரமாகக் கொண்டவன்; ப்ரகாசமானவன்; தடையில்லாத ஸங்கல்பம் கொண்டவன்; ஆகாசம் போன்ற ஸூக்ஷ்மமான ரூபம் கொண்டவன்; அனைத்து செயல்களையும் செய்பவன்; தான் விரும்பும் அனைத்தையும் கொண்டவன்; இந்த அனைத்து திருக்கல்யாண குணங்களையும் ஏற்றுக் கொண்டிருப்பவன்; யாரையும் சார்ந்திருக்க வேண்டிய அவசியம் அற்றவன்; ஆகவே யாரிடமும் வாய் திறந்து பேசாமல் இருப்பவன் - என்று கூறப்படும் வாக்கியத்தில் உள்ள அனைத்து குணங்களும் பரமாத்மாவுக்கு மட்டுமே பொருந்தும். இங்கு "மநோமய:" என்றால் தூய்மையான மனதால் மட்டுமே அறியப்படுபவன் என்று பொருள். அதாவது ஏழுவிதமான உபாயங்களால், உபாசிக்கப்பட்ட நிலையில் தூய்மையாகும் மனம் கொண்டு மட்டுமே அறியப்படத் தக்கவனாக அவன் உள்ளான். இவ்விதம் அனைத்து கல்யாண குணங்களைக் கொண்டிருப்பதாலும், தாழ்வுகளுக்கு எதிர்த்தட்டாக உள்ளதாலும் ப்ரஹ்மம் அனைத்தைக் காட்டிலும் வேறானதாக உள்ளது என்பது இங்கு கூறப்படுகிறது; தோஷம் நிறைந்த வஸ்துக்கள் மட்டுமே தூய்மையற்ற மனதால் அறியப்பட்டபடி இருக்கும். "ப்ராணசரீர:" என்றால் அனைத்து உயிர்களுடைய ப்ராணனைத் தாங்கி

உள்ளவன் என்று பொருள். யாரிடம் ப்ராணன் கட்டுப்பட்டு உள்ளதோ, யாரிடம் அடங்கி உள்ளதோ, யாருக்கு அடிமையாக உள்ளதோ, யாருக்குச் சரீரமாக உள்ளதோ அவனே ப்ராண சரீரன் எனப்படுகிறான். சரீரம் என்ற பதம் ஒன்றைத் தன்னுள் கொண்டது, ஒன்றுக்கு அடங்கி உள்ளது, ஒன்றுக்கு அடிமையாக உள்ளது என்பதை உணர்த்தவல்லது என்று பின்னர் தெளிவாக உரைக்கப்பட உள்ளது.

தென்னரங்கன் திருவடிகளே சரணம்
தென்னரங்கன் செல்வம் முற்றும் திருத்தி வைத்த இராமாநுசன்
திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீவேதாந்த மஹாதேசிகன் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்

(பகுதி - 188)

மூலம் - இப்படி வ்யாபந பரண நியமந ஸ்வாம்யாதிகளாலே வேறுபட்டிருக்கிற புருஷோத்தமனுக்கும் தத்ஸம்பந்திகளுக்கும் குத்ருஷ்டிகள் சொன்ன ஸ்வரூபையாதி ப்ரமம் கழியும்படி ஸர்வசரீரித்வ ஸர்வசப்த வாச்யத்வாதிக வைபவமும் இங்கே பலிதம். நரசப்தத்தாலே சோதக வாக்யார்த்தமும், நரசப்தத்தாலே நராஜ்ஜாதாநி தத்த்வாநி நாராணி என்கையாலே காரண வாக்யார்த்தமும், அயநசப்தத்தாலே அவ்வோ உபாஸந வாக்யார்த்தங்களுமெல்லாம் இங்கே ப்ரகாசிதங்களாகிறன.

விளக்கம் - இப்படியாக எங்கும் வ்யாபித்துள்ளவனும், அனைத்தையும் தாங்கி நிற்பவனும், அனைத்தையும் நியமிப்பவனும், அனைத்திற்கும் எஜமானனாக உள்ளவனும் ஆகிய பரமாத்மாவுக்கும், அவனுடன் எப்போதும் சம்பந்தம் உள்ள ஜீவாத்மாக்களுக்கும் ஸ்வரூபம் ஒன்றே எனக்கூறும் மற்ற மதங்களுடைய வாதங்களால் உண்டாகும் அறிவுமயக்கம் என்பது அனைத்திற்கும் ஆத்மாவாக உள்ளான், அனைத்து சப்தங்களாலும் கூறப்படும்படியான வைபவம் கொண்டுள்ளான் போன்றவை மூலம் நீங்குகிறது என்பது தெளிவாகிறது. “நர” என்னும் பதம் மூலம் ச்ருதியில் உள்ள சோதக வாக்கியங்களின் ஆழ்பொருளும் (இவை ஸத்யம் ஞானம் அநந்தம் போன்ற வாக்கியங்கள் - அதாவது ப்ரஹ்மத்தின் ஸ்வரூபத்தைக் கூறுபவை), “நார” என்னும் பதம் மூலம் மஹாபாரதம் - நராஜ்ஜாதாநி தத்த்வாநி நாராணி - ப்ருதிவீ முதலான தத்துவங்கள் அந்த நரனிடமிருந்தே வருவதால் அவைகள் நாரங்கள் என்று கூறப்படுகின்ற - என்பதற்கு ஏற்றபடி ச்ருதியில் உள்ள காரண வாக்கியங்களின் ஆழ்பொருளும் (காரண வாக்கியங்கள் என்பது ப்ரஹ்மமே அனைத்திற்கும் காரணம் என்று கூறும்

வாக்கியங்கள்), “அயந்” என்னும் பதம் மூலம் அந்த ப்ரஹ்மத்தை உபாஸித்தக் குறித்து ச்ருதியில் உள்ள உபாஸனை வாக்கியங்களின் ஆழ்பொருளும் தெளிவாகின்றன.

மூலம் – ஸுபாலோபநிஷத் ப்ரப்ருதிகளிலே ஸர்வாந்தர்யாமியுமாய் ஸர்வவித பந்துவுமாயிருக்கிற ஸர்வேச்வரன் நாராயணசப்தத்தாலே தேவதாந்தர வ்யாவ்ருத்தனாக ப்ரதிபாதிதனானான், லோகத்திலுள்ள ஸர்வபந்துக்களும் பகவத் ஸங்கல்பத்தாலே பந்துக்களானார்கள். “த்வமேவ மாதா ச பிதா த்வமேவ”, “எம்பிரான் எந்தை”, “பிதா த்வம் மாதா த்வம்” இத்யாதிகளிற்படியே நிருபாதிக ஸர்வவிதபந்து ஸர்வேச்வரன் ஒருவனுமே.

விளக்கம் – ஸுபால உபநிஷத்தில் காணப்படும் வரிகள் மூலம் (மாதா பிதா ப்ராதா நிவாஸ: சரணம் ஸுஹ்ருத் கதிர் நாராயண: - தாய், தந்தை, சகோதரன், இருப்பிடம், ரக்ஷிப்பவன், நண்பன், அடையப்படும் இலக்கு ஆகிய அனைத்தும் நாராயணனே) அனைத்திற்கும் அந்தர்யாமியாகவும், அனைத்துவிதமான உறவினனாகவும் உள்ள ஸர்வேச்வரன், “நாராயண” என்னும் பதம் மூலம் மற்ற தேவதைகளைக் காட்டிலும் வேறுபட்டவன் என்று தெளிவாக உரைக்கப்பட்டான். அவனுடைய ஸங்கல்பம் காரணமாக உலகத்தில் உள்ள அனைத்து உறவினர்களும் நமக்கும் உறவினர்கள் ஆயினர். கீழே உள்ள வரிகளின்படி நாராயணன் ஒருவன் மட்டுமே, எந்தவிதமான காரணமும் இல்லாமல், இயற்கையாகவே, நமக்கு அனைத்துவிதமான உறவினனாக உள்ளான்:

- காந்தாரியின் வாக்கியம் - த்வமேவ மாதா ச பிதா த்வமேவ – நீயே தாய், நீயே தந்தையும் ஆவாய்
- பெரியதிருமொழி (1-1-6) - எம்பிரான் எந்தை
- ஸ்தோத்ரரத்னம் (60) - பிதா த்வம் மாதா த்வம் – நீயே தந்தை, நீயே தாய்

மூலம் – “யஸ்ய ப்ரஸாதே ஸகலா: ப்ரஸீதேயுரிமா: ப்ரஜா:” என்றும், “ப்ரஸந்நமபவத் தஸ்மை ப்ரஸந்நாய சராசரம்”, “ப்ரஸந்நோ தேவதேவேச” என்றும் சொல்லுகையாலே, அவன் ப்ரஸந்நனானால் ப்ரதிகூலராவார் ஒருவருமில்லை.

இவ்வீச்வரனுக்கு “ஸுஹ்ருதம் ஸர்வபூதாநாம்” என்கிற ஆகாரம் ஸ்வபாவஸித்தம். ஆகாராந்தரம் சேதநருடைய ஆஜ்ஞாநிலங்கநமாகிற உபாதியடியாக வந்தது. அதுவும் அல்பவ்யாஜத்தாலே மாறும். “இத்தனை அடியரானார்க்கு இரங்கும் நம் அரங்கனாய பித்தனை” என்றார்களிறே.

விளக்கம் – இராமாயணம் கிஷ்கிந்தாகாண்டம் (4-21) - யஸ்ய ப்ரஸாதே ஸகலா: ப்ரஸீதேயுரிமா: ப்ரஜா: - யாருடைய அனுக்ரஹம் இருந்தால் இந்த அனைத்து ப்ரஜைகளும் நமக்கு அனுக்ரஹம் செய்யவல்லவர்களாக ஆகிறார்களோ – என்றும், இதிஹாஸ ஸமுச்சயம் (33-141) - ப்ரஸந்நமபவத் தஸ்மை ப்ரஸந்நாய சராசரம் – கேசவன் மகிழ்ந்தால் அதன் காரணமாகவே தெளிந்த மனம் கொண்ட உன் விஷயத்தில் அனைத்து உயிர்களும் மனத்தெளிவு அடைகின்றன – என்றும், நரஸிம்ஹபுராணம் - ப்ரஸந்நோ தேவதேவேச - தேவர்களுக்கும் தேவனாகிய ஸர்வேச்வரன் மகிழ்ந்தபோது அனைத்து உலகங்களும் மகிழ்வுற்றா – என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப, ஸர்வேச்வரன் நம்மைக் குறித்து மகிழ்ந்தான், நமக்கு எதிராக நடப்பவர்கள் யாரும் இருக்கமாட்டனர். இத்தகைய ஸர்வேச்வரனுக்கு, கீதை (5-29) - ஸுஹ்ருதம் ஸர்வபூதாநாம் – அனைத்து உயிர்களுக்கும் நண்பன் – என்னும் தன்மை இயற்கையாகவே உள்ளதாகும். அவன் யாரிடமாவது இத்தகைய தன்மை இல்லாமல் உள்ளான் என்றால், அந்த மனிதன் அவனுடைய கட்டளைகளை மீறி நடந்த காரணத்தால் மட்டுமே ஆகும். அத்தகைய நிலையும் மிகவும் சிறிய காரணத்தால் மாறிவிடும். திருமாலையில் (4) - இத்தனை அடியரானார்க்கு இரங்கும் நம் அரங்கனாய பித்தனை – என்றது காண்க.

தூப்புல் பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி அழகிய மணவாளப் பெருமாள் நாயனார் அருளிச் செய்த

ஆசார்ய ஹ்ருதயம்

இதற்கு ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்
(பகுதி - 8)

17. முனிவரை யிடுக்கியும் முந்நீர் வண்ணனாயும் வெளியிட்ட சாஸ்த்ர
தாத்தர்யங்களுக்கு விசிஷ்ட நிஷ்க்ருஷ்ட வேஷங்கள் விஷயம்.

அவதாரிகை - ஆக ஸர்வேச்வரன் தன் க்ருபையாலே ஸம்ஸாரி சேதநரை
உஜ்ஜீவிப்பிக்கைக்காக சாஸ்த்ரத்தையும் சாஸ்த்ர தாத்தர்யமான
திருமந்த்ரத்தையும் வெளியிட்டானென்று நின்றது கீழ். இவை யிரண்டையும்
வெளியிட்ட ப்ரகாரமென்? அவற்றுக்கு விஷயமேது? என்னுமாகாங்ஷையிலே
தத்ப்ரகாரங்களையும் தோற்றுவித்துக் கொண்டு விஷயங்களையும் சொல்லுகிறது
(முனிவரை யித்யாதி).

விளக்கம் - இப்படியாக ஸர்வேச்வரன் தன்னுடைய கருணை காரணமாக
ஸம்ஸாரத்தில் உழன்றபடி உள்ள ஜீவாத்மாவைக் கரையேற்றுவதற்காக
சாஸ்த்ரங்களையும், அந்தச் சாஸ்த்ரங்களின் ஆழ்பொருளாக உள்ள
திருமந்த்ரத்தையும் அருளிச்செய்தான் என்று உரைத்தார். இந்த இரண்டையும்
அவன் எவ்வாறு வெளியிட்டான்? அவற்றுக்கான இலக்கு எது? என்று பல
கேள்விகள் எழலாம். இதற்கு விடை அளிக்கும் விதத்தில் அவற்றை எவ்வாறு
வெளிப்படுத்தினான் என்பதையும், அவற்றுக்கான இலக்குகள் எவை என்பதையும்
இந்தச் சூர்ணையில் அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, “இருள்கள் கடியும் முனிவர்” என்கிற ஸ்மர்த்தாக்களான
வ்யாஸாதி ருஷிகளை, “க்ருஷ்ண த்வைபாயநம் வ்யாஸம் வித்தி நாராயணம்

ப்ரபும், கோ ஹ்யந்ய: புண்டரீகாஷாத்த மஹாபாரத க்ருத் பவேத்” என்கிறபடியே தானாகச் சொல்லலாம்படி அந்தர்யாமியாய் எடுத்து நின்று தந்முகேந வெளியிட்ட சாஸ்த்ரத்துக்கு சேதநருடைய தேஹ விசிஷ்ட வேஷம் விஷயம். “வதரியாச்சிராமத் துள்ளாணைக் கருங்கடல் முன்னீர் வண்ணனை” என்கிறபடியே ஸ்ரீபதரிகாச்சரமத்திலே ஸ்வேந ரூபேண நின்று வெளியிட்ட (சாஸ்த்ர) தாத்தர்யமான திருமந்த்ரத்துக்கு சேதநருடைய நிஷ்க்ருஷ்ட வேஷம் விஷயமென்கை. இத்தால் சாஸ்த்ரத்துக்கு தேஹத்திலே நோக்கு, தாத்தர்யத்துக்கு ஸ்வரூபத்திலே நோக்கு என்றதாய்த்து.

விளக்கம் - (முனிவரை இடுக்கியும்) - திருவாய்மொழி (10-7-7) - இருள்கள் கடையும் முனிவர் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப ஸ்ம்ருதிகளின் தலைவர்கள் என்று போற்றப்படும் வ்யாஸர் போன்றவர்களை, ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் (3-4-5) - க்ருஷ்ண த்வைபாயநம் வ்யாஸம் வித்தி நாராயணம் ப்ரபும், கோ ஹ்யந்ய: புண்டரீகாஷாத்த மஹாபாரத க்ருத் பவேத் - க்ருஷ்ண த்வைபாயனர் என்று திருநாமம் கொண்ட வ்யாஸ முனிவரை அனைத்திற்கும் எஜமானனாக உள்ள நாராயணன் என்றே அறிவாயாக. தாமரை போன்ற திருக்கண்கள் கொண்ட அவன் அல்லாமல் மற்ற யார் ஒருவர் உயர்ந்த மஹாபாரதத்தைச் செய்ய இயலும்? - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, “இவர் ஸர்வேச்வரன்” என்று தானென உரைக்கும்விதமாக அந்தர்யாமியாக நின்று வ்யாஸர் மூலமாக வெளிப்படுத்திய சாஸ்த்ரத்துக்கு, சரீரத்துடன் கூடிய ஆத்மாவே இலக்காக உள்ளது. (முன்னீர் வண்ணன்) - பெரியதிருமொழி (1-4-10) - வதரியாச்சிராமத் துள்ளாணைக் கருங்கடல் முன்னீர் வண்ணனை - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப பத்ரிநாத் சேஷத்ரத்தில் தானே சிஷ்யனும் ஆசார்யனுமாக, நரநாராயணனாக அவதரித்து, வெளியிட்ட சாஸ்த்ர ஆழ்பொருளை திருமந்த்ரத்திற்கு, ஆத்ம ஸ்வரூபம் இலக்காக உள்ளது. ஆக சாஸ்த்ரத்தின் இலக்கு சரீரம் என்றும், சாஸ்த்ரத்தின் ஆழ்பொருளான திருமந்திரத்தின் இலக்கு ஆத்மா என்றும் தெளிவாகிறது.

18. தோல்புரையே போமதுக்குப் பழுதிலா யோக்யதை வேணும்; மனமுடையீ ரென்கிற ச்ரத்தையே அமைந்த மர்மஸ்பர்சிக்கு நானும் நமருமென்னும்படி ஸர்வருமதிகாரிகள்.

அவதாரிகை - ஏவம் பூதமான விவை யிரண்டும் ஸர்வாதிகாரமோ, அதிக்ருதாதிகாரமோ வென்னச் சொல்லுகிறது (தோல்புரை யித்யாதி).

விளக்கம் - மேலே கூறப்பட்ட இரண்டும் அனைவராலும் கற்பதற்கு ஏற்றதோ அல்லது குறிப்பட்ட சிலர் மட்டுமே கற்கத் தகுந்ததோ என்ற கேள்விக்கு விடை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது விசிஷ்ட வேஷ விஷயமாகையாலே ஆந்தரமான ஸ்வரூபத்தி லூற்றமின்றியே மேலெழ தேஹத்திலே நோக்காய் நடக்கிற சாஸ்த்ரத்துக்கு, “பழுதிலா வொழுகலாறு” என்கிறபடியே நெடுகப் போருகிற வம்சப்ரவாஹத்திலே உத்பத்தியிலே யாதல், ஆசாரத்திலேயாதல் ஒரு பழுதற்றிருக்கையாகிற யோக்யதை வேணும்; “கண்ணன் கழலிணை நண்ணும் மனமுடையீர்” என்றும், “சீரத்தைவ காரணம் பும்ஸாம் அஷ்டாசுஷர பரிக்ரஹே” என்றும் சொல்லுகிறபடியே சீரத்தாமாத்ரமே அமைந்த ஸ்வரூப ஸ்பர்சியான தாத்பர்யத்துக்கு, “நானும் சொன்னேன் நமருமுரைமின் நமோ நாராயணமே” என்று சொல்லும்படி யோக்யாயோக்ய விபாகமற ஸர்வரு மதிகாரிக ளென்கை. இத்தால் சாஸ்த்ர தாத்பர்யங்களின் அதிக்ருதாதிகாரத்வ ஸர்வாதிகாரத்வங்களை தத்தேது ஸஹிதமாகச் சொல்லிற்றாயிற்று.

விளக்கம் - (தோல்புரையே போமது) - சரீரத்தோடு கூடிய ஆத்மாவை இலக்காகக் கொண்டுள்ளது என்பதால், உள்ளே இருக்கும் ஆத்மாவின் ஸ்வரூபத்தில் ஊற்றம் இல்லாமல் மேலே உள்ள சரீரத்தில் இலக்கு வைக்கும் சாஸ்த்ரங்களுக்கு. (பழுதிலா யோக்யதை வேணும்) - திருமாலை (42) - பழுதிலா வொழுகலாறு - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப வழிமுறைகள் தவறாமல் உள்ள குலத்தில் பிறவி எடுத்தல், எந்தவிதமான தவறுதலும் இல்லாமல் ஒழுக்கத்துடன் வாழ்தல் என்பதான தகுதிகள் அவசியமாகிறது. (மனம் உடையீர்) - திருவாய்மொழி (10-5-1) - கண்ணன் கழலிணை நண்ணும் மனமுடையீர் - என்றும், பாஞ்சராத்ரம் - சீரத்தைவ காரணம் பும்ஸாம் அஷ்டாசுஷர பரிக்ரஹே - ஆடவர்கள் திருஅஷ்டாசுஷர மந்த்ரம் கற்பதற்குக் காரணம் சீரத்தையே ஆகும் - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப, சீரத்தை

என்பது மட்டுமே போதுமானது என்றுள்ளதும், ஆத்மாவை இலக்காக உடையதும் ஆகிய திருமந்திரத்துக்கு, பெரியதிருமொழி (6-10-6) - நானும் சொன்னேன் நமருமுரைமின் நமோ நாராயணமே - என்பதற்கு ஏற்ப இவர் தகுதியானவர், இவர் தகுதியற்றவர் என்பதான வேறுபாடுகள் இன்றி அனைவருமே தகுதியானவர்கள் ஆவர். இதன் மூலம், சாஸ்த்ரங்கள் அனைவரும் கற்காதபடி இருப்பதற்கான காரணமும், திருமந்த்ரம் அனைவரும் கற்கலாம்படி உள்ளதற்கான காரணமும் அருளிச்செய்யப்பட்டது.

19. சாஸ்த்ரிகள் தெப்பக்கையரைப்போலே இரண்டையு மிடுக்கிப் பிறவிக்கடலை நீந்த ஸாரஜ்ஞர் விட்டத்திலிருப்பாரைப்போலே இரு கையும் விட்டு கரை குறுகும் காலமெண்ணுவார்கள்.

அவதாரிகை - இனிமேல் இந்த சாஸ்த்ர நிஷ்டராயும் தாத்பர்ய நிஷ்டராயு மிருக்கும் முமுக்ஷுக்கள் படிகளைச் சொல்லுகிறது (சாஸ்த்ரிகளிட்யாதி).

விளக்கம் - அடுத்துச் சாஸ்த்ரங்களில் நிலைநிற்பவர்களாயும், சாஸ்த்ரங்களின் ஆழ்பொருளான திருமந்த்ரத்தில் நிலை நிற்பவர்களாயும் உள்ள முமுக்ஷுக்கள் குறித்து அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது “ஆத்மா வா அரேத்ரஷ்டவ்யச் ச்ரோதவ்யோ மந்தவ்யோ நிதித்யாஸிதவ்ய”, “ஆத்மேத்யேவோபாஸீத”, “ஓமித்யாத்மாநம் த்யாயத” என்று ஸம்ஸார நிவ்ருத்தி பூர்வக பகவத்ப்ராப்தி ஸாதநமாக பகவ துபாஸநத்தை விதித்து, “அம்ருதஸ்யைஷ ஸேது:”, “பலமத உபபத்தே:” என்று பகவானே அதுக்கு பலப்ரதனாகவும் சொல்லும் சாஸ்த்ரத்திலே நிஷ்டரானவர்கள் ஆறு நீஞ்சுவார் தெப்பத்தை ஒரு கையிலே யிடுக்கித் தாங்களும் ஒரு கை துழாவுமா போலே ஸ்வயத்தநமும் தத்ஸாத்ய பகவத் க்ருபையுமாகிற உபயத்தையு மவலம்பித்துக்கொண்டு, “பிறவிக்கடல் நீந்துவார்க்கே” என்கிறபடியே ஸம்ஸார ஸமுத்ரத்தைக் கடக்கத்தேட,

விளக்கம் - (சாஸ்திரிகள்) - ப்ருஹத் உபநிஷத் - ஆத்மா வா அரேத்ரஷ்டவ்யச் ச்ரோதவ்யோ மந்தவ்யோ நிதித்யாஸிதவ்ய - பரம்பொருளைக் குறித்துக் கேட்கத் தக்கவன், மனனம் செய்யத்தக்கவன், த்யானம் செய்யத்தக்கவன், நேரடியாக காணத் தக்கவன் - என்றும், ப்ருஹத் உபநிஷத் - ஆத்மேத்யேவோபாஸீத - ஆத்மா என்றே புகழ்ந்து வணங்கவேண்டும் - என்றும், முண்டக உபநிஷத் - ஓமித்யாத்மாநம் த்யாயத - ஆத்மாவையே "ஓம்" என்பதாக த்யானித்து - என்பதற்கு ஏற்ப ஸம்ஸாரத்தில் உண்டாகக்கூடிய துன்பத்தை விட்டு நீங்கி ஸர்வேச்வரனை அடைவதற்கான மார்க்கமான ஸர்வேச்வரனை உபாஸித்தல் என்பதை விதித்து; முண்டக உபநிஷத் - அம்ருதஸ்யைஷ ஸேது: - பரம்பொருளே அமிர்தமாகிய மோக்ஷ காரணம் - என்றும், உத்தரமீமாம்ஸை - பலமத உபபத்தே: - அனைத்து பலன்களும் பரம்பொருளிடமிருந்தே கிட்டுகிறது - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப உபாஸனைக்கான பலனை அளிப்பது பரம்பொருளே ஆவான் என்று சாஸ்திரங்கள் கூறுகின்றன. இவ்விதம் கூறும் சாஸ்திரங்களில் நிலைநிற்பவர்கள் - ஆற்றில் மிதக்க உதவும் மரக்கட்டை ஏதேனும் ஒன்றை ஒரு கையில் பிடித்தும், மற்றொரு கையால் நீரைத் தள்ளியபடியும் வருவது போன்று - தங்களுடைய முயற்சி மற்றும் தங்கள் முயற்சியால் கிட்டும் பகவானின் கருணை ஆகிய இரண்டையும் பற்றியபடி ஸம்ஸாரக் கடலைக் கடக்க முயல்வார்கள்.

வ்யாக்யானம் - ஸ்வயத்தநிஷேத பூர்வகமாக ஆத்மாவின் பகவதேகோபாயத்வத்தை ப்ரதிபாதிக்கிற சாஸ்திரஸாரமான திருமந்தர்ஜ்ஞரானவர்கள், ஓடமேறினவர்கள் தீரகமநார்த்தமான ஸ்வயத்தந்தையும் தெப்பத்தையும் கைவிட்டு "கரை குறுகுவது எப்போது" என்று பார்த்துக்கொண்டு அதன் விட்டத்திலே யிருக்குமாபோலே, "விஷ்ணுபோதம்" என்கிறபடியே அக்கரையும் இக்கரையும் ஊடுருவ நின்று ஸம்ஸார ஸமுத்ரத்தைக் கடத்தும் "வைகுந்த னென்பதோர் தோணியை" ஸம்ஸார நிஸ்தாரகமாகப் பற்றி, தத்ஜ்ஞாந சக்த்யாத்யநு ஸந்தானத்தாலும் ஸ்வபாரதந்தர்யத்யநு ஸந்தானத்தாலும் நிர்ப்பரராகையாலே இரண்டு கையும் விடுமாபோலே, ஸ்வயத்தநுபோபாஸநாதியையும் தத்ஸாத்ய பகவத் க்ருபையையும் அவலம்பிக்கையை விட்டு கேவல பகவத் க்ருபையே உத்தாரக மென்றத்யவலித்து, "கூவிக் கொள்ளுங்கால மின்னங் குறுகாதோ" என்றும், "ஆக்கை விடும்

பொழுதெண்ணே” என்றும் சொல்லுகிறபடியே பகவத்ப்ராப்தியாகிற கரையைக் குறுகுகைக் கீடான கால சிந்தனை பண்ணா நிற்பர்களென்கை. இத்தால் சாஸ்த்ரஜ்ஞருடையவும் ஸாரஜ்ஞருடையவும் ப்ரபத்தி க்ரமம் சொல்லிற்றாயிற்று.

விளக்கம் - (ஸாரஜ்ஞர்) - ஆத்மாவானது தனது முயற்சியைக் கைவிட்டு ஸர்வேச்வரன் ஒருவனை மட்டுமே உபாயமாகப் பற்றும்படியாக இருக்கத்தக்கது என்று சாஸ்த்ரங்களின் ஆழ்பொருளான திருமந்திரம் உணர்த்துகிறது. இப்படிப்பட்ட திருமந்த்ரத்தில் நிலைநிற்பவர்கள் ஆற்றினைக் கடக்க ஓடத்தில் ஏறியவர்கள் போன்றவர்கள் ஆவர்; அதாவது அவர்கள் ஆற்றைக் கடக்கவேண்டிய தாங்கள் செய்யும் முயற்சி என்று ஏதும் செய்யாமலும், மரக்கட்டை போன்று எதனையும் நாடாமலும், “கரை சேர்வது எப்போது” என்று பார்த்தபடி, அந்த ஓடத்தின் மேல் தளத்தில் அமர்ந்துள்ளது போன்று, ஸ்ரீவிஷ்ணுதர்மம் - விஷ்ணுபோதம் - ஸம்ஸாரத்தைக் கடக்க விஷ்ணு அல்லாமல் வழி இல்லை - என்பதற்கு ஏற்ப, அக்கரையும் இக்கரையும் தொடும் விதம் பரந்து நிற்கும் ஸம்ஸாரப் பெருங்கடலைக் கடக்கவைப்பதான நாச்சியார் திருமொழி (5-4) - வைகுந்தன் என்பதோர் தோணி - என்பதற்கு ஏற்ப ஸர்வேச்வரன் என்ற தோணியை உறுதியாகப் பற்றி, அவனுடைய ஞானம், சக்தி ஆகியவற்றை எப்போதும் எண்ணியும், தாங்கள் அவனிடம் வசப்பட்டுள்ள நிலையை எண்ணியும் பாரம் அற்றுள்ளவர்களாக இருப்பதால், இரண்டு கைகளையும் விடுவது போன்று, தங்களுடைய முயற்சியால் செய்யப்படும் வாழ்த்து போன்றவற்றையும் அதன் மூலம் உண்டாக்கவல்ல பகவத் அனுக்ரஹம் என்பதைப் பற்றுக் கோலாகப் பற்றுதலைக் கைவிட்டு, பகவத் கருணை என்பது மட்டுமே தங்களைக் கரை ஏற்றவல்ல உபாயம் என்று எண்ணுவார்; இவ்விதம் எண்ணியபடி, திருவாய்மொழி (6-4-9) - கூவிக் கொள்ளுங்கால மின்னங் குறுகாதோ - என்றும்; திருவாய்மொழி (1-2-9) - ஆக்கை விடும் பொழுதெண்ணே - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப ஸர்வேச்வரனை அடைவதான கரையைக் குறுக்குவதற்குத் தகுதியான காலத்தைக் குறித்துச் சிந்தித்தபடி இருப்பார். இப்படியாகச் சாஸ்த்ரங்களில் நிலைநிற்பவர்கள், திருமந்த்ரத்தில் நிலைநிற்பவர்கள் ஆகியவர்களுடைய சிந்தனைகளில் உள்ள விதங்களை உணர்த்தினார்.

20. இவை ஸ்வரூபத்தை உணர்ந்துணர்ந் துணரவும், உணர்வைப் பெறவூர் மிகவுணரவு முண்டாம்.

அவதாரிகை - இவர்களுக்கு இவ்வாகாரங்களுண்டாகைக்கு அடி இன்னதென்கிறது (இவையித்யாதி).

விளக்கம் - மேலே கூறப்பட்ட இரண்டுவிதமான அதிகாரிகளுக்கு இத்தகைய தன்மை உண்டாகக் காரணம் இவை என்று அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, சாஸ்த்ரிகளானவர்களுக்கு, “உணர்ந்துணர்ந்திழிந்தகன் றுயர்ந்துருவியந்த விந்நிலைமை யுணர்ந்துணர்ந் துணரிலும்” என்கிறபடியே ஆத்ம ஸ்வரூபத்தை ஜ்ஞாப்தி மாத்ரமன்றிக்கே நித்யஜ்ஞாந குணகமாய் அந்த ஜ்ஞாநத்தாலே எங்குமொக்க வ்யாபித்து தேஹத்திற்காட்டில் வேறுபட்டிருக்குமதாய் அந்த ஜ்ஞாந்ருத்வ பலாயாத கர்த்ருத்வ (போக்த்ருத்வ) ஸஹிதமாய் பகவச்சேஷமா யிருக்குமென்று ச்ரவண மநநங்களாலே ஸாக்ஷாத்கரிக்கவே ஸ்வயத்தந்தாலே ஸம்ஸாரநிஸ்தரணம் பண்ணத் தேடுகையாகிறவிது உண்டாம். ஸாரஜ்ஞாரானவர்களுக்கு ஆத்ம ஸ்வரூப வைலக்ஷணயத்தை தர்சிப்பிக்கைக்கு உடலாக, “உணர்வு முயிரு முடம்பு மற்றுலப்பிலனவும் பழுதேயா முணர்வைப் பெறவூர்ந்து” என்கிறபடியே வைஷயிக ஜ்ஞாநமும் ப்ராணனும் சரீரமும் மற்று மபரிச்சேத்யமான ப்ரக்ருதி விகாரங்களும் ப்ரக்ருதியும் ஹேயமென்னு மறிவைப் பெறும்படி நிர்ஹேதுகமாக ஈச்வரன் நடத்த, “மெய்ம்மையை மிகவுணர்ந்து” என்கிறபடியே ஆத்ம ஸ்வரூபத்தை தேஹாதி விலக்ஷணமாய் ஜ்ஞாநாநந்த ஸ்வரூபமாய் ஜ்ஞாந்ருத்வாதி குணகமாய் ததீய சேஷத்வ பர்யந்த தச்சேஷத்வ யுக்தமாய் தத்காஷ்ட்டையான பாரதந்தர்ய யோக்யதைக வேஷமா யிருக்குமென்று உணரவே ஸ்வபரத்தை அவன் மேலே போகட்டு ஸ்வயத்தந ரஹிதரா யிருக்கையாகிற விது உண்டாமென்கை. இத்தால் இவர்களுடைய ஸ்வரூப ஜ்ஞாந தாரதம்யமே கீழ்ச்சொன்ன வாகாரங்கள் இவர்களுக்கு உண்டாகைக்கு ஹேது வென்றதாயிற்று. ஆக “முனிவரை யிடுக்கியும்” என்று தொடங்கி, இவ்வளவாக சாஸ்த்ர தாத்பர்யங்களின் விஷய

பேதமும், அதிகாரி பேதமும் அவ்வதிகாரிகளின் ப்ரதிபத்தி பேதமும், அதுக்கடியான ஜ்ஞாந தாரதம்யமும் சொல்லப்பட்டது.

விளக்கம் - சாஸ்த்ரங்களில் ஆழ்ந்து நிற்பவர்களுக்கு: திருவாய்மொழி (1-3-6) - “உணர்ந்துணர்ந்திழிந்தகன் றுயர்ந்துருவியந்த விந்நிலைமை யுணர்ந்துணர்ந் துணரிலும் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப ஆத்ம ஸ்வரூபமானது ஞானம் மட்டும் அல்ல, ஞானம் என்பதைக் குணமாகவும் கொண்டது; அந்த ஞானம் காரணமாக எங்கும் பரவி, சரீரத்தைக் காட்டிலும் வேறாக இருந்து, ஞானத்தைக் குணமாகக் கொண்டுள்ளதால் கர்மம் இயற்றுதல் மற்றும் அதன் பலனை அனுபவித்தல் போன்றவற்றோடு கூடியது; ஸர்வேச்வரனுக்கு அடிமையாக உள்ளதால், கேட்டல் மற்றும் எண்ணுதல் ஆகியவற்றால் உணரப்படுகிறது; அதன் காரணமாக தங்களுடைய முயற்சியால் ஸம்ஸாரக் கடலைக் கடக்கும் முயற்சியைத் தேடுதல் என்ற எண்ணம் ஏற்படும். சாஸ்த்ரங்களின் சாரமாக உள்ள திருமந்த்ரத்தில் நிலை நிற்பவர்களுக்கு: ஆத்மஸ்வரூபத்தின் வேறுபாட்டினை உணர்த்தவல்லதான திருவாய்மொழி (8-8-3) - உணர்வு முயிரு முடம்பும் மற்றுலப்பிலனவும் பழுதேயா முணர்வைப் பெறவூர்ந்து - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, உலக ஞானமும், உயிரும், சரீரமும், எல்லையில்லாதபடியான ப்ரக்ருதி மாற்றங்களும், ப்ரக்ருதியும் மிகவும் தாழ்ந்தவை என்பதால் கைவிடத்தக்கவை என்னும் அறிவைப் பெறும்படியாக ஸர்வேச்வரன் எந்த ஒரு காரணமும் இன்றி வழி நடத்துகிறான்; ஆகவே திருமாலை (38) - மெய்ம்மையை மிகவுணர்ந்து - என்பதற்கு ஏற்ப ஆத்ம ஸ்வரூபத்தை - சரீரம் போன்றவற்றைக் காட்டிலும் வேறுபட்டது, ஞானம் மற்றும் ஆனந்தமே வடிவானது, அறியும் தன்மை போன்றவற்றைக் குணமாகக் கொண்டது, அடியார்களுக்குக் கைங்கர்யம் செய்வதை முடிவாக உடையதான பகவானுக்குக் கைங்கர்யம் செய்தல் என்பதைத் தன்மையாகக் கொண்டது, அந்த அடிமை நிலைக்கு எல்லையான பகவானுக்கு மட்டுமே வசப்பட்டிருத்தல் மற்றும் இனியதாக இருத்தல் என்பதைத் தனக்குத் தன்மையாகக் கொண்டது - என்று உணர்கிறார்கள்; ஆகவே தங்களுடைய பாரத்தை அந்த ஸர்வேச்வரன் மீது ஏற்றி, தங்களுடைய முயற்சி ஏதும் அற்றவர்களாக இருத்தல் என்ற நிலை ஏற்படும். ஆகவே இவ்விருவர்களுடைய ஆத்மஸ்வரூபம் குறித்து ஞானத்தில் காணப்படும் ஏற்றத்தாழ்வு என்பதே இவர்களுக்கு மேலே கூறியபடி எண்ணம் ஏற்படக் காரணம்

ஆகிறது என்று கருத்து. ஆகவே (சூர்ணை 17) - முனிவரை யிடுக்கியும் - என்பது தொடங்கி, இந்தச் சூர்ணை முடிய - சாஸ்த்ரங்கள், சாஸ்த்ரங்களின் சாரமான திருமந்திரம் ஆகியவற்றுக்கு இடையே உள்ள வேறுபாடுகள், தகுதி வேறுபாடுகள், அதிகாரிகளின் எண்ணத்தில் உள்ள வேறுபாடுகள், அவற்றுக்குக் காரணமாக உள்ள ஞானத்தின் ஏற்றத்தாழ்வுகள் குறித்து உணர்த்தினார்.

ஸ்வாமி மணவாளமாமுனிகள் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி அழகிய மணவாளப்பெருமாள் நாயனார் திருவடிகளே சரணம்
...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தரான ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருவாய்மொழி

இதற்கு ஸ்வாமி வடக்குத் திருவீதிப் பிள்ளை அருளிச் செய்த
முப்பத்தாறாயிரப்படி என்னும் ஈடு வ்யாக்யானம்
மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்
(பகுதி - 154)

2-7-8 வாமனனென் மரதகவண்ணன் தாமரைக் கண்ணினன்

காமனைப் பயந்தாய் என்றென்றுன் கழல்பாடியே பணிந்து

தாமனத்தனனாய்ப் பிறவித் துழதி நீங்க என்னைத்

தீமனங் கெடுத்தாய் உனக்கென் செய்கேன் என் சிரீதரனே!

பொருள் - “அனைவருக்கும் எளிதாக அணுகவல்ல வாமனனே! நான் அனுபவிக்கும் படியான மரகதம் போன்ற வடிவழகு உள்ளவனே! உனது அடியார்களைக் கண்டு மகிழ்ந்து அவர்களைப் பூர்ணமாக நோக்கும் திருக்கண்கள் கொண்டவனே! அனைவரும் விரும்பும் அழகுள்ள காமனுக்கும் அவனுடைய உற்பத்திக்குக் காரணமாக இருந்தவனே!” - இப்படியாகப் பலவும் உரைத்து, உனது திருவடிகளை மட்டுமே பாடிப் பணிந்து, மற்ற விஷயங்களில் ஈடுபடும் தீய மனதை அழித்தாய். இவ்விதம் எனக்குப் பலவிதங்களிலும் உபகாரம் செய்த ஸ்ரீதரனே! அனைத்தும் நிறைந்த உனக்கு நான் என்ன செய்ய இயலும்!

அவதாரிகை - எம்பெருமான் தம் திறத்தில் பண்ணின உபகாரத்துக்கு ப்ரத்யுபகாரங் காணாமல் தடுமாறுகிறார்.

விளக்கம் - ஸர்வேச்வரன் தன் விஷயத்தில் செய்த உபகாரங்களை எண்ணிப் பார்த்து, அதற்கு ஏற்ற கைம்மாறு எதனையும் செய்ய அறியாமல் தடுமாறி உரைக்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (வாமனன்) வடிவழகைச் சொல்லுகிறது என்னுதல், நன்மைகளைத் தருமவன் என்னுதல். (என் மரதக வண்ணன்) ச்ரமஹரமான வடிவழகை என்னை அநுபவிப்பித்தவன். (தாமரைக் கண்ணினன்) வடிவழகேயன்றிக்கே, அகவாயில் தண்ணளிக்கு ப்ரகாசகமான திருக்கண்களையுடையவன். (காமனைப் பயந்தாய்) - வடிவழகாலே நாட்டை வெருட்டித் திரிகிற காமனுக்கு உத்பாதகனானவனே! அநுஸந்தாந்திலே ஒரு வைசத்யம் பிறந்தவாறே முன்னிலைபோலே தோற்றும்; அப்படியும் சொல்லிக் கூப்பிடுவர்; அதுக்கு மேலே சில பரிமாற்றங்களை ஆசைப்பட்டு அது கிடையாமையாலே படர்க்கையாகவும் சொல்லிக் கூப்பிடுவர்; இவை இரண்டுக்கும் அடி அபிநிவேசம். (என்றென்று இத்யாதி) இத்திருநாமங்களை இப்படி வாயாலே மாறாதே சொல்லாநிற்கத் திருவடிகளிலே விழுந்து.

விளக்கம் - (வாமனன்) அவனுடைய திருமேனி அழகை உரைக்கிறார் அல்லது அனைத்து விதமான நன்மைகளையும் அளிப்பவன் என்று உரைக்கிறார். (என் மரதக வண்ணன்) - காண்பவர்கள் களைப்பை நீக்கும்விதத்தில் உள்ள திருமேனி அழகை நான் அநுபவிக்கும்படிச் செய்தவன். (தாமரைக் கண்ணினன்) - தனது திருமேனி அழகு மட்டும் அல்லாமல் திருவுள்ளத்தில் என் மீது கொண்ட இரக்கம் வெளிப்படும்படியான திருக்கண்கள் கொண்டவன். (காமனைப் பயந்தாய்) - தனது வடிவழகு மூலம் உலகில் உள்ளவர்களை மயக்கத் திரியும் காமனையும் படைத்தவனே! இங்கு வாமனன் என்பது படர்க்கைப் பெயர், அதாவது பொதுவான பெயர் என்று கொள்க; காமன் என்பது முன்னிலைப் பெயர், அதாவது ஒருவருக்கு இடப்படும் பெயர்; ஆக ஒரே பாட்டில் படர்க்கை மற்றும் முன்னிலைப் பெயர்கள் கலந்து வருமோ என்ற கேள்வி எழ, அதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார். அன்பு பெருக்கெடுத்து வரும்போது ஒரு தெளிவு உண்டாகும் நேரத்தில் முன்னிலை போன்று தோன்றும், அப்போது முன்னிலைப் பெயரை உரைப்பர்; அதனையும் கடந்து மேலும் சேர எண்ணும்போது, அது கிட்டாத காரணத்தால் படர்க்கையில் உரைப்பர். இந்த இரண்டு நிலைகளுக்கும் காரணம், பெருக்கெடுத்து வரும் அன்பே ஆகும். (என்றென்று இத்யாதி) - இந்தத் திருநாமங்களை இவ்விதம் வாயால் எப்போதும் மாறாமல் அழைத்தபடி உள்ளதோடு மட்டும் நிற்காமல், திருவடிகளிலும் விழுந்து.

வ்யாக்யானம் - (தூமனத்தனனாய்) பந்தமோக்ஷங்களிரண்டுக்கும் பொதுவான நெஞ்சின்றிக்கே மோக்ஷத்துக்கே ஏகாந்தமான நெஞ்சையுடையனாய்; பரிசுத்த அந்த:கரணனாய். அதின் பலமாய் வருமதிறே ஜந்மம்போமது; பிறவித்துழதியுண்டு - தூர் - து:க்கம், அது நீங்கும்படியாக. (என்னைத் தீமனங் கெடுத்தாய்) அம்ருதத்தையும் விஷத்தையும் ஒக்க விரும்புவாரைப்போலே, உன்னையும் உகந்து சூத்ர விஷயங்களையும் உகக்கும் பொல்லாத நெஞ்சைத் தவிர்த்தாய். நல்ல நெஞ்சைத் தந்தவள வன்றிக்கே, பொல்லாத நெஞ்சைக் கெடுப்பதும் செய்தாய்.

விளக்கம் - (தூமனத்தனனாய்) - மந ஏவ மதுஷ்யாணாம் காரணம் பந்த மோக்ஷ: - மனிதனுக்கு மனமே ஸம்ஸாரம் மற்றும் மோக்ஷம் உண்டாக ஒரே காரணமாக உள்ளது - என்பது போன்று, ஸம்ஸாரம் மற்றும் மோக்ஷம் ஆகிய இரண்டுக்கும் பொதுவான காரணமாக இல்லாமல், மோக்ஷத்துக்கு மட்டுமே காரணமாக உள்ளபடியான மனம் கொண்டவனாக; தூய்மையான அந்தகரணம் கொண்டவனாக. இதன் காரணமாகக் கிட்டுவது என்னவென்றால் பிறவி நீக்கம் ஆகும். பிறவித்துயரம் உண்டு, அத்தகைய துன்பம் நீங்கும்படியாக. (என்னைத் தீமனங் கெடுத்தாய்) - மற்ற விஷயங்களில் உழன்று திரியும் தீயமனதை அழித்தாய் என்று பொருள். அதாவது அமிர்தம், விஷம் ஆகிய இரண்டையும் விரும்புவது போன்று உன்னைக் கண்டும் மகிழ்ந்து, தாழ்ந்த விஷயங்களைக் கண்டும் மகிழ்ந்து நிற்கும் பொல்லாத மனதை அழித்தாய். "மருவித் தொழும் மனமே தந்தாய்" என்று கூறியபோதே, தீய மனதை அழித்தான் என்பது வெளிப்படுகிறது; அப்படி உள்ளபோது மீண்டும் கூறவேண்டுமோ என்ற கேள்விக்கு விடை அளிக்கிறார். அதாவது முதலில் நேரடியாகப் பொருள் உரைத்து, தொடர்ந்து மறைமுகமாக உரைக்கிறார். நல்ல மனதை அளித்ததோடு அல்லாமல், தீய மனதை அழிக்கவும் செய்தாய். இங்கு "மருவித்தொழும் மனமே தந்தாய்" என்று கூறியது, கீதையில் (10-10) - தேஷாம் ஸததயுக்தாநாம் பஜதாம் - த்யானம் போன்றவை மூலம் எப்போதும் என்னிடம் ஈடுபடுபவர்களும் - என்றுள்ள ச்லோகம் போன்றதாகும்; "தீமனம் கெடுத்தாய்" என்று கூறியது கீதையில் (10-11) - தேஷாமேவாநுகம் பார்த்தம் அஹம் அஜ்ஜ்ஞாநஜம் தம: நாசயாமி - அவர்களுக்கு அனுக்ரஹம் செய்வதற்காக அவர்களுடைய உள்ளத்தில் நான் நிலைத்து நின்று, அறியாமையால் உண்டான

இருளை அழிக்கிறேன் - என்றுள்ள ச்லோகம் போன்றதாகும் என்று சிலர் அருளிச்செய்வர்.

வ்யாக்யானம் - (உனக்கு இத்யாதி) பண்ணின உபகாரத்தின் கனத்தாலே ப்ரத்யுபகாரம் பண்ணியல்லது தரிக்கமாட்டுகிறிலேன்; அதுக்கு விரகு காண்கிறிலேன். நான் ஒரு உபகாரம் கொள்ளாதொழிதல், நீ குறைவானாதல் செய்யப் பெற்றிலேன். புஷ்கலனாயிருக்கிற உனக்கு நான் எத்தைச் செய்வேன்?

விளக்கம் - (உனக்கு இத்யாதி) - நீ எனக்குச் செய்த உபகாரத்திற்கான கைம்மாறு செய்தால் அல்லது நான் இருக்கமாட்டேன்; ஆனால் கைம்மாறு செய்வதற்கான விதம் ஏதும் என்னால் காண இயலவில்லை. எனக்குச் செய்யும் ஏதேனும் ஓர் உபகாரத்தை நான் ஏற்காமல் விடவேண்டும்; அதன் காரணமாக உனது மனதில் ஒரு குறை ஏற்படவேண்டும் என்றிருக்க என்னால் இயலவில்லை. அனைத்தும் நிறைந்துள்ள உனக்கு நான் செய்ய இயலும்?

2-7-9 சிரீஇதரன் செய்ய தாமரைக்கண்ணன் என்றென் றிராப்பகல்வாய்

வெரீஇ அலமந்து கண்கள் நீர் மல்கி வெவ்வுயிர்த் துயிர்த்து

மரீஇய தீவினை மாள இன்பம் வளர வைகல் வைகல்

இரீஇ உன்னை யென்னுள் வைத்தனை யென்னிருட கேசனே

பொருள் - “மஹாலக்ஷ்மியின் நாதன், அவனோடு உள்ள சேர்க்கை காரணமாக அழகு பெற்ற திருக்கண்களைக் கொண்டவன்” என்று இடைவிடாமல் இரவும்பகலும் வாயால் புலம்பி, எல்லா இடங்களிலும் நாடித்தேடி, கண்களில் நீர் நிறைந்து, பலமுறை வெப்பமாகப் பெருமூச்சு விட்டு, சேர்த்து வைத்த தீவினைகள் முழுவதும் நீங்கும்படி, எப்போதும் பரமானந்தம் நிலைநிற்கும்படி, எனது அனைத்து இந்தரியங்களையும் நியமிப்பவன் என்பதால் உனக்கு ஏற்றதான எனது நெஞ்சத்தில் உன்னை நீ நிறுத்திக் கொண்டாய்.

அவதாரிகை - ஆடியாடியில் பிறந்த வ்யஸநமெல்லாம் நான் மறந்து மிகவும் ப்ரீதனாம்படி பண்ணி, இந்த்ரியங்களைத் தானிட்ட வழக்காக்கினா னென்கிறார். பக்திபூர்வமாக உன்னை அநுபவியா நிற்கச்செய்தே, ப்ரதிபந்தகங்களும் நீங்கி நிரதிசய ஹர்ஷமும் பிறக்கும்படி உன்னை என்னுள்ளே வைத்தாய் என்று ப்ரீதராகிறாராகவுமாம்.

விளக்கம் - இந்தப் பாசுரத்திற்கு இரண்டுவிதமாக அவதாரிகை அருளிச்செய்கிறார். அதாவது ஸ்வாமி பராசரபட்டர் உரைத்தபடியும், பூர்வர்கள் உரைத்தபடியும் ஆகும். திருவாய்மொழி (2-4) - ஆடியாடி - என்பதன் காரணமாக உண்டான துன்பங்கள் அனைத்தையும் நான் மறந்து, மிகவும் மகிழும்படியாக என்னுடைய இந்த்ரியங்கள் அனைத்தையும் தன் வசமாகும்படிச் செய்தான்; இது முதல் கருத்தாகும். இரண்டாவது கருத்தின்படி, மூன்றாவது அடியில் உள்ள “மரீஇய தீவினை மாள” என்பதை முன்னிரண்டு அடிகளுடன் தொடர்பு உள்ளதாகக் கொள்ளாமல் பொருள் உரைப்பதாகும்; அதாவது - என்னிடம் இருந்த தீவினைகள் அனைத்தும் நீங்கும்படி நீ அனுக்ரஹம் செய்ததால், பக்திப் பேரின்பம் ஒவ்வொரு நொடியும் வளர்ந்தபடி இருக்க, உன்னை அடைய உள்ள தடைகள் நீங்கி, மனதில் மிகுந்த ஆனந்தம் பிறக்கும்படி உன்னை என்னுள்ளே வைத்தாய் என்பது இரண்டாவது கருத்தாகும். இவ்விதம் உரைத்து மகிழ்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (சிரீஇதரன்) பெரியபிராட்டியாரைத் திருமார்விலே யுடையவன். (செய்ய தாமரைக்கண்ணன்) நீர் பாய்ந்த பயிர் செவ்வி பெற்றிருக்குமாபோலே, அவள் திருமார்விலே யிருக்கையாலே குளிர்ந்த கண்ணழகை யுடையவன். “வக்ஷஸ்ஸ்தலேந ஸ்ரீயமுத்வஹந் விபு: விஸ்தாரி பத்மோத்பலபத்ர லோசந:” என்கிறபடியே. (என்றென்று) இப்படி மாறாதே சொல்லி.

விளக்கம் - (சிரீஇதரன்) - பெரியபிராட்டியாரைத் தனது திருமார்பில் எப்போதும் கொண்டவன். (செய்ய தாமரைக்கண்ணன்) - நீர் நிறைந்த வயலில் உள்ள பயிர்கள் அழகாகக் காட்சி அளிப்பது போன்று, அவள் இவனுடைய திருமார்பில் எப்போதும் நிறைந்துள்ளதால் குளிர்ந்த அழகான திருக்கண்கள் கொண்டுள்ளான். ஸ்ரீவிஷ்ணுதர்மம் - வக்ஷஸ்ஸ்தலேந ஸ்ரீயமுத்வஹந் விபு: விஸ்தாரி பத்மோத்பலபத்ர லோசந: - பெரியபிராட்டியை எப்போதும் திருமார்பில்

தரித்தவனும், எங்கும் வ்யாபித்துள்ளவனும், பரந்த தாமரை இதழ் போன்று திருக்கண்கள் கொண்டவனும் - என்றது காண்க. (என்றென்று) - இவ்விதம் எப்போதும் மாறாதவிதத்தில் கூறியபடி.

வ்யாக்யானம் - (இராப்பகல் இத்யாதி) “இவர் பக்திபரவசராகையாலே இவருடைய தேஹ யாத்ரையிருக்கும்படி” என்று முன்புள்ள முதலிகள் நிர்வஹிக்கும்படி. அன்றிக்கே, பட்டர் “மரீஇய தீவினைமாள என்கிறவிடத்தளவும் - ஆடியாடியில் இவர்க்கு ஓடின தசையாய், ‘இன்பம் வளர்’ என்கிற இது - அந்தாமத்தன்பு தொடங்கி, கேசவன் தமரளவும் வர உண்டான ப்ரீதியைச் சொல்லுகிறது” என்று. “இராப்பகல் வாய் வெரீஇ” என்கிறது - “இவள் இராப்பகல் வாய்வெரீஇ” என்றத்தை. “அலமந்து” என்கிறது - “எங்கும் நாடி நாடி” என்றத்தை. “கண்கள் நீர்மல்கி” என்கிறது - “தனகுவளையொண் கண்ணநீர் கொண்டாள்” என்றத்தை. “வெவ்வுயிர்துயிர்த்து” என்கிறது - “உள்ளம் மலங்க வெவ்வுயிர்க்கும்” என்றத்தை.

விளக்கம் - (இராப்பகல் இத்யாதி) - வாய் புலம்புவது, கண்களில் நீர் பெருகி நிற்பது, பெருமூச்சு விடுவது போன்ற செயல்கள் இன்பம் அளிப்பதாக இருக்குமோ என்றால், ஆழ்வார் பக்திப்பரவசர் ஆகையால் இத்தகைய நிலை இவர் வாழ்வதற்கு ஏற்றதாக எப்போதும் இருக்கும் என்பதால், இவை இவருக்கு இன்பமாகவே இருக்கும் என்பது பூர்வாசார்யார்களுடைய கருத்தாகும். அடுத்து பட்டருடைய கருத்து காண்போம். பட்டருடைய கருத்தின்படி, முன் அடிகளில் கூறப்பட்டதான “வாய் வெருவுதல்” போன்றவை ஆழ்வாருக்கு இப்போது உள்ளது அல்ல; “வாய் புலம்புதல், கண்களில் நீர் பெருகுதல், பெருமூச்சு விடுதல்” என்பதான பிரிவுத் துன்பங்கள் திருவாய்மொழி (2-4) - ஆடியாடி - என்பதில் இவருக்கு இருந்த நிலைமையாகும். இப்போதுள்ள நிலைமை “இன்பம் வளர்” என்பதே ஆகும்; இது திருவாய்மொழி (2-5) - அந்தாமத்தன்பு - தொடங்கி, திருவாய்மொழி (2-7) - கேசவன் தமர் - முடிய உள்ளவற்றில் காணப்படும் ப்ரீதியைத் தெளிவுபடுத்துகிறது; ஆக பிரிவுத்துன்பம் நீங்கும்படியும், இன்பம் வளரும்படியும் உன்னை என் நெஞ்சில் வைத்தாய் - என்கிறார். திருவாய்மொழி (2-4-5) - இவள் இராப்பகல் வாய்வெரீஇ - என்று உரைக்கப்பட்டதே இங்கு “இராப்பகல் வாய் வெரீஇ” என்றானது; திருவாய்மொழி (2-4-1) - எங்கும் நாடி நாடி - என்று கூறப்பட்டதே

இங்கு “அலமந்து” என்றானது; திருவாய்மொழி (2-4-5) - தனகுவளையொண் கண்ணநீர் கொண்டாள் - என்று கூறப்பட்டதே இங்கு “கண்கள் நீர்மல்கி” என்று மாறியது; திருவாய்மொழி (2-4-4) - உள்ளம் மலங்க வெவ்வுயிர்க்கும் - என்று கூறப்பட்டதே இங்கு “வெவ்வுயிர்துயிர்த்து” எனப்பட்டது.

வ்யாக்யானம் - (மரீஇய தீவினை மாள) ஆயிரமாண்டு முதலையின் கையிலே ஆணை இடர்பட்டாற்போலே, ஆடியாடியில் ஆற்றாமை. இவர்க்கு இப்படி பொருந்தின விசுலேஷ வ்யஸநம் ஆறும்படியாக. (இன்பம் வளர) அந்தாமத்தன்பு தொடங்கிப் பிறந்த ப்ரீதி. (வைகல் வைகல்) கழிகிற காலந்தோறும். (உன்னை என்னுள் இரீஇ வைத்தனை) உன்னை என்னுள்ளே இருத்திவைத்தனை. (என் இருடகேசனே) எனக்குப் பரிகரமாய் விரோதித்த இந்த்ரியங்களும் உன் பக்கலிலே படையற்றன. பரமசேஷியைக் கண்டார் த்வாரசேஷிகளளவில் நில்லார்களிறே.

விளக்கம் - (மரீஇய தீவினை மாள) - ஆயிரம் ஆண்டுகள் முதலையின் வாயில் அகப்பட்ட காரணத்தால் யானைக்கு உண்டான துன்பம் போன்று, திருவாய்மொழி (2-4) - ஆடியாடி - என்பதில் இவருக்கும் பிரிவாற்றாமை ஏற்பட்டது. இப்படியாக இவரிடம் பொருந்தி நின்ற பிரிவாற்றாமை நீங்கும்படியாக. (இன்பம் வளர) - திருவாய்மொழி (2-5) - அந்தாமத்தன்பு - என்பது தொடக்கமாக ஏற்பட்ட ப்ரீதி வளரும்படி. (வைகல் வைகல்) - கடந்து செல்லும் ஒவ்வொரு நொடியும். முதல் “வைகல்” என்பது கடப்பதைக் கூறுகிறது; இரண்டாவது “வைகல்” என்பது காலத்தை உரைக்கிறது. ஆக “எப்போதும்” என்று கருத்து. (உன்னை என்னுள் இரீஇ வைத்தனை) - உன்னை என் உள்ளத்தில் நிறுத்தி வைத்தாய். (என் இருடகேசனே) - இருடகேசன் என்றால் இந்த்ரியங்களை நியமிப்பவன். என்னைத் தவறான வழியில் திசை திரும்பி உலக விஷயங்களில் ஈடுபடுத்திய எனது இந்த்ரியங்கள் உன்னிடம் தங்களுடைய ஆயுதங்களை விட்டு நிற்கின்றன. அனைத்திற்கும் எஜமானனாக உள்ளவனைக் கண்ட பின்னர், சாதாரண சேதனைக் கண்டு மயங்கி நிற்பார்களோ? மாட்டார்கள்.

ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்

ஸ்வாமி நம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

ஸ்வாமி வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி திருவரங்கத்தமுதனார் அருளிச் செய்த

இராமானுச நூற்றந்தாதி

இதற்கு ஸ்வாமி பிள்ளைலோகம் ஜீயர் அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்
மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்
(பகுதி - 15)

10. மன்னிய பேரிருள் மாண்டபின் கோவலுள் மாமலராள்

தன்னொடும் ஆயனைக் கண்டமை காட்டும் தமிழ்த் தலைவன்
பொன்னடி போற்றும் இராமானுசற்கு அன்பு பூண்டவர் தாள்
சென்னியில் சூடும் திருவுடையார் என்றும் சீரியரே.

விளக்கவுரை - ஆத்மாவை அஹங்காரம், அஜ்ஞானம் போன்ற இருள் பற்றியபடி உள்ளது. இத்தகைய நீண்ட இருளானது பொய்கையாழ்வார் மற்றும் பூதத்தாழ்வார் ஆகிய இருவர் ஏற்றிய ஞானதீபங்களால் நீக்கப்பட்டது. இவர்களுக்குப் பின் வந்தவர் பேயாழ்வார் ஆவார். இவர் தனது "நீயும் திருமகனும்" என்னும் பாசரம் மூலம் திருக்கோவலூரில் மஹாலக்ஷ்மியுடன் உள்ள க்ருஷ்ணனாகிய ஸர்வேச்வரனைக் கண்டதைக் காட்டினார் (இங்கு உள்ள தன்னொடுமாயனை என்பதை தன்னோடு + ஆயன் அல்லது தன்னோடு + மாயன் என்று பிரிக்கலாம்). ஆயன் என்பது திருக்கோவிலூரில் உள்ள ஆயனார் என்ற பெருமானைக் குறிக்கும். மாயன் என்பது பாண்டவர்களுக்குத் தூது சென்று, அர்ஜுனனுக்குத் தேர் ஓட்டி, ஆயுதம் தொடமாட்டேன் என்ற சபதத்தை பாண்டவர்களுக்காக மீறி, அர்ஜுனனுக்காகச் சூரியனைத் தனது சக்கரத்தால் மறைத்து, கோவர்த்தனம் எடுத்து, அந்தணர் ஒருவரின் குழந்தை விஷயத்தில் அர்ஜுனன் செய்த சபதத்தை எண்ணி அவனைப் பல உலகங்கள் அழைத்துச் சென்று, சரமச்லோகம் உபதேசித்து - இப்படியாகப் பல வியப்பான செயல்கள் செய்த கண்ணனைக் குறிக்கும். இவ்விதம் தான் கண்டவனைப் பற்றி இனிய தமிழில் - திருக்கண்டேன், பொன்மேனி கண்டேன், திகழும் அருக்கண்ணி நிறமும் கண்டேன், செருக்கிளரும்

பொன்னாழி கண்டேன், புரிசங்கைக் கண்டேன் – என்று பேயாழ்வார் மூன்றாம் திருவந்தாதியை அருளிச் செய்தார். இவருடைய திருவடிகளை என்றும் போற்றும் ஸ்வபாவம் உடையவர் எம்பெருமானார் ஆவார். இப்படிப்பட்ட உடையவரின் மீது மாறாத அன்பும் பக்தியும் உடையவர்கள், அந்த பக்தியையே தங்கள் ஆபரணங்கள் என்று கருதி அலங்கரித்துக் கொள்ளும் உயர்ந்தவர்கள் உண்டு. இவர்களது திருவடிகளைத் தங்கள் தலையில் வைக்கப்படும் அழகான மலர்கள் போன்று ஏற்றுக் கொள்வாரும் உண்டு. இவர்கள் எந்தக் காலத்திலும் உயர்ந்து நிற்பவர்கள் ஆவர்.

அவதாரிகை – கீழிரண்டு பாட்டாலும் பொய்கையாழ்வார், பூதத்தாழ்வாராகிற இருவராலேயு மெடுக்கப்பட்ட பரிபூர்ண தீபமான திவ்யப்ரபந்தக ளிரண்டாலும் லோகத்திலே ஒருவராலும் பரிஹரிக்க வரிதாம்படி வ்யாப்தமாய் நின்ற அஜ்ஞாநமாகிற மஹாந்தகாரம் நசித்தபடியை யருளிச்செய்து, இப்பாட்டிலே – அவ்வந்தகாரம் நசித்த பின்பு தாம் திருக்கோவலூரிலே வீற்றிருந்த ச்ரிய:பதியை ஸாக்ஷாக்கரித்து அந்த லாபத்தை எல்லார்க்கும் திவ்யப்ரபந்தரூபேண உபதேசிக்கும் பேயாழ்வாருடைய ஸ்பர்ஹணீயமான திருவடிகளை ஸ்துதிக்கிற எம்பெருமானார் விஷயமான ப்ரீதியாலே பரிஷ்கரிக்கப்பட்டவர்களுடைய ஸ்ரீபாதங்களைத் தந்தாமுடைய தலை மேலே தரிக்கும் ஸம்பந்தத்தை யுடையவர்கள் ஸர்வகாலத்திலும் ஸ்ரீமான் க ளென்கிறார்.

விளக்கம் - கடந்த இரண்டு பாசுரங்களாலும் பொய்கையாழ்வார் மற்றும் பூதத்தாழ்வார் ஆகிய இருவரும் அருளிச்செய்த பரிபூர்ணமான தீபம் போன்றதான திவ்யப்ரபந்தங்களைக் குறித்து உரைத்தார்; அதன் மூலம் இந்த லோகத்தில் யாராலும் விலக்க இயலாதபடி எங்கும் பரவி நிற்கும் அறியாமை என்ற இருள் விலக்கியதை அருளிச்செய்தார். இந்தப் பாசுரத்தில் - அத்தகைய இருள் நீங்கிய பின்னர், பேயாழ்வார் குறித்து அருளிச்செய்கிறார்; அதாவது தாம் திருக்கோவலூரில் வீற்றுள்ள மஹாலக்ஷ்மியின் நாயகனைத் தரிசித்து, அத்தகைய பெரும்பேற்றினை அனைவருக்கும் திவ்யப்ரபந்த வடிவில் உபதேசித்த பேயாழ்வாருடைய விரும்பத்தக்கதான திருவடிகளைத் துதித்தபடி எம்பெருமானார் உள்ளார்; அத்தகைய எம்பெருமானார் விஷயத்தில் ப்ரீதி

நிறைந்துள்ளவர்களுடைய திருவடிகளைத் தங்களுடைய தலையில் தரிக்கும் செல்வம் உள்ளவர்கள் அனைத்து காலத்திலும் செல்வந்தர்களே ஆவர் என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (மன்னியபேரிருள்) “தத்வ ஜ்ஞாநேந விநா” மற்றொன்றால் போக்குகைக்கு அறியதாய் ஆத்மாவைப் பற்றிக் கிடக்கிற அஜ்ஞாநமாகிற மஹாந்தகாரம். “அவிவேக கநாந்த திங்முகே பஹுதா ஸந்தத து:கவர்ஷிணி பகவந் பவ துர்த்திநே” என்று சொல்லுகிற இருளானது. (மாண்டபின்) இந்தப் பேயாழ்வாருக்கு முன்னே ஜ்ஞாந தீபத்தை யெடுத்தருளின பொய்கையாழ்வார் பூதத்தாழ்வாராகிற இருவராலேயும் நசிப்பித்தபின்பு. “கு சப்தஸ் த்வந்தகார: ஸ்யாத் ரு சப்தஸ் தந்நிரோதக: அந்தகார நிரோதித்வாத் குருரித்யபிதீயதே” என்னும்படி அஜ்ஞாந த்வாந்தத்தை ஸவாஸநமாகப் போக்கின பின்பு.

விளக்கம் - (மன்னியபேரிருள்) - தத்வ ஜ்ஞாநேந விநா - உண்மையான ஞானத்தால் மட்டுமே நீங்கும் - என்பதற்கு ஏற்ப, எதனாலும் நீக்குவதற்குக் கடினமான ஆத்மாவைப் பிடித்து நிற்கும் அறியாமை என்னும் இருள். ஸ்தோத்ரரத்னம் (49) - அவிவேக கநாந்த திங்முகே பஹுதா ஸந்தத து:கவர்ஷிணி பகவந் பவ துர்த்திநே - நல்லது தீயது அறியாத அவிவேகம் என்னும் மேகங்களிலிருந்து, ப்ரகாசம் இல்லாத பல திசைகளை உடையதான ஸம்ஸாரமானது, இடைவிடாமல் துக்கம் என்னும் மழையைப் பொழிந்தபடி உள்ளது; இத்தகைய துர்த்தினத்தில் என்னுடைய பகவானே... - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப உள்ள இருள். இத்தகைய இருளானது, (மாண்டபின்) - இந்தப் பேயாழ்வாருக்கு முன்பு ஞானம் என்ற தீபம் மூலம் பொய்கையாழ்வார் மற்றும் பூதத்தாழ்வாரால் அழிக்கப்பட்ட பின்னர். கு சப்தஸ் த்வந்தகார: ஸ்யாத் ரு சப்தஸ் தந்நிரோதக: அந்தகார நிரோதித்வாத் குருரித்யபிதீயதே - “கு” என்னும் சப்தம் இருள் என்னும் பொருளை அளிக்கவல்லது, “ரு” என்னும் சப்தம் அந்த இருளை நீக்குவது ஆகும், ஆக இருளை நீக்குவதால் ஆசார்யன் “குரு” எனப்படுகிறார் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப அறியாமை என்ற இருளை அதன் வாசனையுடன் விரட்டி.

வ்யாக்யானம் - (கோவலுள் மாமலராள் தன்னொடும்) “ஒண்டொடியாள் திருமகளும் நீயுமே நிலா நிற்ப” என்றும், “அகலகில்லே னிறையு மென்றலர்மேல்

மங்கை யுறை மார்பா", "ருக்மிணீ கர்ஷ்ண ஜநநீ" என்கிறபடியே புருஷகார பூதையான பெரிய பிராட்டியாருடனே. (மாயனை) கர்ஷ்ணனா யவதரித்து ஸ்வாச்சிரான பாண்டவர்களுக்குக் கழுத்திலே ஓலையைக் கட்டிக் கொண்டு போந்த தெளத்யமும், அர்ஜுநன் தன் காலாலே ப்ரேரிக்கப் பண்ணின ஸாரத்யமுமாகிற நிஹீந கர்த்யங்களைப் பண்ணுகையும், ஆயுதமெடே னென்று ஆயுதமெடுக்கையும், பகலை இரவாக்குகையும், கோவர்த்தநோத்தரணம் பண்ணுகையும், அர்ஜுநனை நித்யவியூதி யருகே கொண்டு போகையும், அவனுக்கு சரமோபாயத்தை யுபதேசிக்கையு மாகிற இவ்வாச்சர்ய குணங்களை யுடையனான ஸர்வேச்வரனை. (ஆயனை) ஆயனாரை யென்னவுமாம். கீழ்ச் சொன்ன குணசேஷ்டிதங்களை யுடையனான கர்ஷ்ணனை யென்னவுமாம். (கண்டமை) அவ்வந்தகாரத்தைப் போக்கின ஜ்ஞாந தீபத்தாலே தாம் ஸாஷ்டாக்கரித்து அந்தத் தாழ்ச்சி ப்ரகாரத்தை யெல்லாம். (காட்டும்) "திருக்கண்டேன் பொன்மேனி கண்டேன் திகழுமருக் கனணி நிறமும் கண்டேன், செருக்கிளரும், பொன்னாழி கண்டேன் புரிசங்கங் கைக்கண்டேன், என்னாழி வண்ணன் பாலின்று" என்று தொடங்கி தாமிட்டருளின திவ்யப்ரபந்தத்தாலே காட்டியருளும்.

விளக்கம் - திருவாய்மொழி (4-9-10) - ஒண்டொடியாள் திருமகளும் நீயுமே நிலா நிற்ப - என்றும், திருவாய்மொழி (6-10-10) - அகலகில்லே னிறையு மென்றலர்மேல் மங்கை யுறை மார்பா - என்றும், ருக்மிணீ கர்ஷ்ண ஜநநீ - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப சிபாரிசு செய்யவல்ல பெரியபிராட்டியுடன் கூடியபடி. (மாயனை) - க்ருஷ்ணனாக அவதாரம் செய்து, தன்னை அண்டி நின்ற பாண்டவர்களுக்காகத் தூதுச்செய்தியை எடுத்துச் சென்ற தூது செயலும், அர்ஜுனனால் ஏவிக்கார்யம் கொள்ளும்படியான தேர் ஓட்டுதல் என்ற இழிந்த செயலும், ஆயுதம் எடுக்கமாட்டேன் என்று தனது சபதத்தை மீறி ஆயுதம் எடுத்த செயலும், அர்ஜுனனைக் காப்பாற்றுவதற்காகச் சூரியனைத் தனது சக்கரத்தால் மறைத்து பகல் பொழுதை இரவாக மாற்றிய செயலும், கோவர்த்தன மலையை எடுத்த செயலும், இறந்து போன அந்தணனின் குழந்தைகளை மீட்டுக்கொடுப்பதற்காக அர்ஜுனனைப் பரமபதம்வரை கொண்டு சென்ற செயலும், அர்ஜுனனுக்குச் சரம உபாயத்தைக் கீதை மூலம் உபதேசித்த செயலும் செய்யுகை என்ற வியக்கவைக்கும் குணங்கள் கொண்ட ஸர்வேச்வரனை.

(ஆயனை) - ஆயனாரை என்றும் கூறுவர். இதுவரை உரைக்கப்பட்ட குணங்கள் கொண்ட க்ருஷ்ணனை. (கண்டமை) - அறியாமையை விலக்கிய அந்த ஞானம் என்ற தீபம் கொண்டு, தான் கண்ட பின்னர், அத்தகைய காட்சி முழுவதையும். (காட்டும்) - மூன்றாம் திருவந்தாதி - திருக்கண்டேன் பொன்மேனி கண்டேன் திகழுமருக் கணணி நிறமும் கண்டேன், செருக்கிளரும், பொன்னாழி கண்டேன் புரிசங்கங் கைக்கண்டேன், என்னாழி வண்ணன் பாலின்று - என்று தொடங்கும் தன்னுடைய திவ்யப்ரபந்தம் மூலமாக உணர்த்துகின்ற.

வ்யாக்யானம் - (தமிழ்த்தலைவன்) “பாலேய் தமிழர்” என்றும், “இன்கவி பாடும் பரமகவிகள்” என்றும், மயர்வற மதிநல மருளப் பெற்ற நம்மாழ்வாராலே கொண்டாடப்பட்ட த்ரமிட சாஸ்த்ர ப்ரவர்த்தகரில் மூலபூதரான பேயாழ்வாருடைய. (பொன்னடி போற்றும்) ப்ரபந்த ஜநங்களுக்கெல்லாம் ஸ்ப்ர்ஹணீயமான திருவடிகளை மங்களாசாஸநம் பண்ணுகிற சேஷத்வாநுரூபமாக வடிமைத் தொழில் செய்கை தவிர்ந்து, ஸ்ப்ர்ஹணீயமாகையாலே ப்ரேம பரவசராய்க் கொண்டு மங்களாசாஸநம் பண்ணத் தொடங்கினார் காணும். போற்றுதல் - புகழ்தல். (இராமாநுசற்கு) எம்பெருமானார் விஷயமான. (அன்பு பூண்டவர்தாள்) ப்ரீதியைத் தங்களுக்கு ஆபரணமாம்படி அலங்கரித்துக் கொண்ட மஹாத்மாக்களுடைய திருவடிகளை. (சென்னியில் சூடும்) தந்தாமுடைய சிரஸ்ஸிலே செவ்விப்பூவைச் சூடுவாரைப்போலே தரிக்கும். (திருவுடையார்) “ஸதுநாகவரஸ் ஸ்ரீமாந், “லக்ஷ்மணோ லக்ஷ்மி ஸம்பந்ந:”, “அந்தரிசுஷகதஸ் ஸ்ரீமாந்” என்கிற ஸம்பத்துக்கு ஸீமாபூமியான ஸம்பத்தை யுடையவர்கள்.

விளக்கம் - திருவாய்மொழி (1-5-11) - பாலேய் தமிழர் - என்றும், திருவாய்மொழி (7-9-6) - இன்கவி பாடும் பரமகவிகளால் - என்றும், மயர்வற மதிநலம் அருளப்பெற்ற நம்மாழ்வார் கொண்டாடுகின்ற தமிழ்வேதங்களை அருளிச்செய்த ஆழ்வார்களில் உள்ள பேயாழ்வாருடைய. (பொன்னடி போற்றும்) - ப்ரபன்னர்கள் அனைவருக்கும் விரும்பலாம்படியுள்ள திருவடிகளைப் புகழ்ந்து தொழுது. அதாவது பேயாழ்வாருடைய திருவடிகளில் கைங்கர்யம் செய்வதை விடுத்து, அந்தத் திருவடிகள் விரும்பத்தக்கதாக உள்ளதால் தன்னை மறந்து அவற்றில் ப்ரேமை

கொண்டு புகழ்ந்து துதித்தபடி நின்றார் என்று கருத்து. (இராமாநுசர்) - எம்பெருமானார் குறித்துள்ள. (அன்பு பூண்டவர்தான்) - ப்ரீதியைத் தங்களுக்கு ஆபரணம் போன்று அலங்கரித்துக் கொண்ட மஹாத்மாக்களுடைய திருவடிகளை. (சென்னியில் சூடும்) - தனது தலையில் அழகான மலரைச் சூட்டிக் கொள்வது போன்று அணிந்துள்ள. (திருவுடையார்) - ஸ்ரீவிஷ்ணுதர்மம் - ஸது நாகவர்: ஸ்ரீமாந் - முதலையின் வாயில் அகப்பட்ட கஜேந்த்ரன் என்னும் கைங்கர்யச் செல்வந்தன் - என்றும், இராமாயணம் பாலகாண்டம் (18-28) - லக்ஷ்மணோ லக்ஷ்மி ஸம்பந்ந: - லக்ஷ்மணன் கைங்கர்யம் என்னும் செல்வத்தால் நிறைந்தவன் - என்றும், இராமாயணம் யுத்தகாண்டம் (16-17) - அந்தரிஷ்டகத: ஸ்ரீமாந் - விபீஷணன் ஆகாயமார்க்கமாக வந்த கைங்கர்யச் செல்வந்தன் - என்றும் கூறப்படும் பெருஞ் செல்வத்துக்கு இருப்பிடமான ஸம்பத்து உள்ளவர்கள்.

வ்யாக்யானம் - (என்றும் சீரியரே) ததீயப்ராவண்யத்தை யுடையவராகையாலே அவர்கள் காலதத்வமுள்ளதனையும் ஸ்ரீமாந்கள். “ஸ்ரீமத் பாகவதார்ச்சநம் பகவத: பூஜாவிதேருத்தமம் ஸ்ரீவிஷ்ணோரவமாநநாத் குருதரம் ஸ்ரீவைஷ்ணவோல்லங்கநம் தீர்த்தாதச்யுத பாதஜாத் குருதரம் தீர்த்தம் ததீயாங்க்ரிஜம் தஸ்மாந் நித்யமதந்த்ரி தீபவஸதா தேஷாம் ஸமாராதநே”, “தஸ்மாந் குருதரம் ப்ரோக்தம் ததீயாராதநம் ந்ருப மம மத்பக்தேஷு ப்ரீதிரப்யதிகா ந்ருப தஸ்மாந் மத் பக்தபக்தாச்ச பூஜநீயா விசேஷத:” என்னக்கடவதிறே. (திருமாலடியார்களைப் பூசிக்க நோற்றார்கள்) என்று ஆழ்வாரு மருளிச் செய்தாரிறே. அப்படியே, “வாசா யதீந்த்ர” என்று தொடங்கி, “பாதாநுசிந்தநபரஸ்ஸததம் பவேயம்” என்று இதொன்றையுமே ப்ரார்த்தித்தருளினாரிறே ஜீயரும்.

விளக்கம் - (என்றும் சீரியரே) - அடியார்களிடம் ஆழ்ந்த ஈடுபாடு கொண்டவர்கள் என்பதால், காலம் என்பது உள்ளவரையில் அவர்கள் உயர்ந்த ஐச்வர்யம் உள்ளவர்கள் ஆவர். மம மத்பக்தேஷு ப்ரீதிரப்யதிகா ந்ருப தஸ்மாந் மத் பக்தபக்தாச்ச பூஜநீயா விசேஷத: - என்னுடைய அடியார்களிடம் எனது ப்ரியம் அதிகமானது ஆகும்; ஆகவே அவர்களை யார் வணங்கினாலும் அது எனக்கு மிகவும் விசேஷமான செயலாகவே தோன்றும் - என்று கூறுவது காண்க.

திருவாய்மொழி (5-6-11) – திருமாலடியார்களைப் பூசிக்க நோற்றார்கள் – என்று நம்மாழ்வார் அருளிச்செய்தமை காண்க. இதே போன்று - யதிராஜ விம்சதி (3) – வாசா யதீந்த்ர மநஸா வபுஷா ச யுஷ்மத் பாதாரவிந்த யுகளம் பஜதாம் குருணாம் கூராதிநாத குருகேச முக ஆத்ய பும்ஸாம் பாதாநு சிந்தந பர: ஸததம் பவேயம் - யதிகளின் அரசரே! என்னுடைய மனம் எப்போதும் உம்மால் நியமிக்கப்பட்ட குருபரம்பரையில் தொடர்கின்ற ஆசார்யர்களின் தாமரை போன்ற திருவடிகளையே எண்ணியபடி இருத்தல் வேண்டும். கூரத்தாழ்வான், திருக்குருகைப்பிரான்பிள்ளான் போன்றவர்கள் தங்கள் வாக்கு, மனம், செயல் ஆகிய மூன்றாலும் உனது திருவடிகளிலேயே நிலைத்து நின்றனர். இவர்களது திருவடிகள் எனது எண்ணத்தில் எப்போதும் நிலைக்கவேண்டும் – என்று, இத்தகைய நிலையை ஸ்வாமி மணவாளமாமுனிகளும் விரும்பி விண்ணப்பித்தார் அல்லவோ?

ஸ்வாமி திருவரங்கத்தமுதனார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி பிள்ளைலோகம் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்